तस्य तल्लाघवं दृष्ट्वा नामृष्यत महारथः । तस्मै बाणाञ्छिलाधौतान् प्रदीप्ताग्रानजिह्मगान्।
प्राहिणोत् सूतपुत्राय त्रिंशता शत्रुतापनः । विव्याध चैनं संरब्धात् बाणेनैकेन वीर्य्यवान्
सव्ये भुजाग्रे बलवान्नाराचेन हसन्निव । तस्य विद्धस्य वेगेन कराच्चापं पपात ह ।
पुनरादाय तच्चापं निमेषार्द्धान्महाबलः । छादयामास बाणौघैः फाल्गुनं शतहस्तवत् ।
शरवृष्टिन्तु तां मुक्तां सूतपुत्रेण भारत । व्यधमच्छरवर्षेण स्मयन्निव धनञ्जयः । ७१०
तौ परस्परमासाद्य छादयेतां समन्ततः । शरजालैर्महेष्वासैः शतप्रतिशतैर्विणौ ।
तदद्भुतमभूद्युद्धं कर्णपाण्डवयोर्मृधे । उभयोर्व्वासिताहेतोर्व्वन्ययोर्गजयोरिव ।
ततः पार्थो महेष्वासो दृष्ट्वा कर्णस्य विक्रमं । मुष्टिदेशे धनुस्तस्य चिच्छेद त्वरयाऽन्वितः ।
अश्वांश्च चतुरो भल्लैरनयद्यमसादनं । सारथेश्च शिरः कायादहनच्छत्रुतापनः ।
अथैनं छिन्नधन्वानं हताश्वं हतसारथिं । विव्याध सायकैः पार्थश्चतुर्भिः पाण्डुनन्दनः । ७१५
हताश्वात्तु रथात्तूर्णं अपद्रुत्य नरर्षभः । आरुरोह रथं तूर्णं कृपस्य शरपीडितः ।
स नुन्नोऽर्जुनबाणौघैराचितः शल्लको यथा । जीवितार्थमभिप्रेप्सुः कृपस्य रथमारुहत्।
राधेयं निर्ज्जितं दृष्ट्वा तावका भरतर्षभ । धनञ्जयशरैर्नुन्नाः प्राद्रवन्त दिशो दश ।
द्रवतस्तान् समालोक्य राजा दुर्य्योधनः स्वयं । निवर्त्तयामास तदा वाक्यञ्चेदमुवाच ह ।
अलं द्रुतेन वः शूरास्तिष्ठध्वं क्षत्रियर्षभाः । एष पार्थवधायाहं स्वयं गच्छामि संयुगे । ७२०
अहं पार्थं हनिष्यामि सपाञ्चालं समागतं । अद्य मे युध्यमानस्य सह गाण्डीवधन्वना ।
द्रक्ष्यन्ति विक्रमं पार्थाः कालस्येव युगक्षये । अद्य मद्बाणजालानि विमुक्तानि सहस्रशः ।
द्रक्ष्यन्ति समरे पार्थाः शलभानामिवायतीः । अद्य बाणमयं वर्षं सृजतो मम धन्विनः ।
जीमूतस्येव घर्म्मान्ते द्रक्ष्यन्ति मम सैनिकाः । जेष्याम्यद्य रणे पार्थं सायकैर्नतपर्व्वभिः ।
तिष्ठध्वं समरे वीरा भयं त्यजत फाल्गुनात् । न हि मद्वीर्य्यमासाद्य फाल्गुनः प्रसहिष्यति । ७२५
यथा वेलां समासाद्य सागरो मकरालयः । इत्युक्त्वा प्रययौ राजा सैन्येन महता वृतः ।
फाल्गुनं प्रति संरब्धः क्रोधसंरक्तलोचनः । तम्प्रयान्तं महाबाहुं दृष्ट्वा शारद्वतस्तदा ।
अश्वत्थामानमासाद्य वाक्यञ्चेदमुवाच ह । एष राजा महाबाहुरमर्षी क्रोधमूर्च्छितः ।
पतङ्गवृत्तिमास्थाय फाल्गुनं योद्धुमिच्छति । यावन्नः पश्यमानानां प्राणान् पार्थेन संयुगे ।
न जह्यात् पार्थिवश्रेष्ठस्तावत् वारय कौरवं । यावत् फाल्गुनबाणानां गोचरं नाधिगच्छति । ७३०
कौरव्यः पार्थिवो वीरस्तावत्तिष्ठति संयुगे । यावत् पार्थशरैर्घोरैर्निर्मुक्तोरगसन्निभैः ।
न भस्मीक्रियते राजा तावद्युद्धान्निवर्त्यतां । अयुक्तमिव पश्यामस्तिष्ठत्स्वस्मासु मानद ।
स्वयं युद्धाय यद्राजा रणं यात्यसहायवान् । दुर्लभं जीवितं मन्ये कौरवस्य किरीटिना ।
युध्यमानस्य समरे शार्दूलेनेव हस्तिनः । मातुलेनैवमुक्तस्तु द्रौणिः शस्त्रभृतांवरः ।
दुर्य्योधनमिदं वाक्यं त्वरितः समभाषत । मयि जीवति गान्धारे न युद्धं कर्त्तुमर्हसि । ७३५